

Arrest

nr. 213 588 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. SELIMOVIC die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig vierde respectievelijk derde verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken hebben uiteengezet, met name hun beweerde persoonlijke betrokkenheid in de bloedvetes met de families S., B. en K.

Verzoekers eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 16.513 van 26 september 2008 omdat geen geloof kon gehecht worden aan de door hen aangevoerde problemen. In het kader van hun tweede respectievelijk eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname omdat geen geloof kan gehecht worden aan hun beweerde persoonlijke betrokkenheid in de bloedvetes met de families S., B. en K. en omdat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 185 365 van 12 april 2017. Hun derde respectievelijk tweede verzoek werd opnieuw niet in overweging genomen. Verzoekers tekenden geen beroep aan tegen deze beslissingen.

Ter ondersteuning van hun huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker een document neer van de procureur A.H. van 12 december 2017.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Verzoekers voeren aan dat de beslissingen van 30 maart 2018 in strijd zijn met de nieuwe regelgeving die een nieuwe procedure invoert voor het Commissariaat-generaal. Zij stellen dat verweerster niet langer kan besluiten tot de niet-inoverwegingname van een verzoek om internationale bescherming, maar enkel kan beslissen tot een niet-ontvankelijkheid.

De Raad merkt op dat verzoekers geen belang aantonen om de bestreden beslissingen te laten vernietigen op basis van voorgaand betoog. De commissaris-generaal zou, indien de bestreden beslissingen zouden worden vernietigd op basis van het voorgaand betoog, een inhoudelijk identieke beoordeling maken van verzoekers hun verzoek om internationale bescherming, en in plaats van een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag te nemen, zou hij verzoekers hun verzoek niet ontvankelijk verklaren. De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013 heeft, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116). Bijkomend wijst de Raad er op dat verzoeker in casu een beroepstermijn van vijftien dagen heeft in plaats van een beroepstermijn van tien dagen. Een vernietiging van de bestreden beslissingen ressorteert dan ook geen enkel nuttig effect.

5. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers volharden in de bewijswaarde van het door hen bijgebracht attest van de Albanese procureur d.d. 12 december 2017. Het louter volharden in de bewijswaarde ervan volstaat evenwel niet om de desbetreffende vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de gedane vaststellingen in het kader van verzoekers hun vorige verzoeken.

Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de vertaling gedaan door de tolk tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat er meerdere typfouten staan in het document en de zinsbouw niet altijd even correct is (adm.doss. verzoeker, stuk 5, verklaring meervoudige aanvraag, vraag 17). Van een procureur werkzaam bij het Openbaar Ministerie kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden geen typfouten noch incorrecte zinsbouw te gebruiken. Gelet op voorgaande hecht de Raad geen geloof aan de authenticiteit van het attest.

Daar verzoekers geen nieuwe elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid vermogen te herstellen en aantonen dat zij daadwerkelijk persoonlijk betrokken zijn bij de door hen aangehaalde bloedvetes, dient niet verder te worden ingegaan op de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Albanië.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 september 2018, voeren verzoekende partijen aan dat er in de bestreden beslissingen en de beschikking wordt gesteld dat zij geen nieuwe elementen hebben aangebracht, terwijl er thans wel een attest neerligt van de procureur waarbij hun problemen worden bevestigd. Verzoekende partijen stellen dat er niet wordt gezegd waarom het document niet authentiek is en zij wijzen er op dat ook hier, het nieuwe element samen met hun verklaringen dient onderzocht te worden, en de verklaringen opnieuw moeten bekeken worden in het licht van het document.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder echter *in concreto* in te gaan op en valabele argumenten te formuleren die een ander licht vermogen te werpen op de in de beschikking van 25 september 2018 opgenomen grond.

Zo wijzen verzoekende partijen zeer algemeen naar en volharden zij in de bewijswaarde van het door hen in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte attest van de procureur, doch ontkrachten, noch weerleggen zij de grond in de beschikking waar met betrekking tot dit document het volgende wordt vastgesteld:

“Daarenboven blijkt uit de vertaling gedaan door de tolk tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat er meerdere typfouten staan in het document en de zinsbouw niet altijd even correct is (adm.doss. verzoeker, stuk 5, verklaring meervoudige aanvraag, vraag 17). Van een procureur werkzaam bij het Openbaar Ministerie kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden geen typfouten noch incorrecte zinsbouw te gebruiken. Gelet op voorgaande hecht de Raad geen geloof aan de authenticiteit van het attest.”

In de mate verzoekende partijen in hun vraag tot horen stellen dat typfouten en incorrecte zinsbouw niet doorslaggevend zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid, kunnen zij niet worden gevolgd. Vooreerst worden deze vaststellingen door verzoekende partijen niet ontkracht door het feit dat zij er een andere mening op na houden door. De Raad is van oordeel dat van een procureur mag verwacht worden dat deze een attest aflevert zonder *“meerdere typfouten”* en dat in een attest afkomstig van de procureur/overheid minstens de zinsbouw correct is. Bovendien, en ten overvloede, kan moeilijk worden aangenomen dat een procureur van de Albanese overheid op vraag van de vader van de verzoekende partij zal toegeven dat het leven van verzoekende partij in gevaar is en *“de staat geen bescherming kan bieden”*. Deze documenten hebben geen objectieve bewijswaarde en kunnen de verklaringen van verzoekende partijen niet in een ander daglicht plaatsen.

De Raad beklemtoont dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, waarvan hier geen sprake, zoals eerder in het kader van verzoekende partijen hun vorige verzoeken om internationale bescherming bij 's Raads arresten nr. 16 513 van 26 september 2008 en 185 365 van 12 april 2017 werd vastgesteld, waarbij tot de ongeloofwaardigheid van het door hen ingeroepen relaas, met name verzoekende partijen hun beweerdde persoonlijke betrokkenheid in de bloedvetes met de families S., B. en K. waarin zij tot op heden volharden, werd besloten. Het ontbeert, om voorgaande redenen, het attest van de procureur van 12 december 2017 dan ook aan bewijswaarde.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS